

свідомості до найбільш складних системно-функціональних на жовтому та колективних на бірюзовому рівні.

3. Використання теорії Грейвза для діагностики особливостей світосприйняття молодих людей засвідчила можливість побудови на її основі конструктивних технологій впливу на поведінку людини з врахуванням її статі і виділенням латентних факторів пристосування її до соціального середовища.

Література

1. Doronin, A. V. Personnel labor behavior management. Preconditions of the paradigm [Text] / A. V. Doronin, A. A. Polubedova // Nauka i Studia. — 2011. — № 11(42). — P. 16–25.
2. Emery, F. The Causal Texture of Organizational Environments [Text] / F. Emery // Human Relations. — 1965. — Vol. 18, № 1. — P. 21–32. doi:10.1177/001872676501800103
3. Drucker, P. F. The Practice of Management [Text] / P. F. Drucker. — New York, 1954. — 404 p.
4. Drucker, P. F. Technology, Management and Society [Text] / P. F. Drucker. — Butterworth-Heinemann Ltd, 1986. — 184 p. doi:10.4324/9780080928876
5. McClelland, D. C. Power: The Inner Experience [Text] / D. C. McClelland. — New York: Irvington Publishers, 1975. — 427 p.
6. Schein, E. H. Organizational Culture and Leadership [Text] / E. H. Schein. — San Francisco, CA: Jossey-Bass Publishers, 1992. — 418 p.
7. Пиаже, Ж. Избранные психологические труды [Текст]: пер. с фр. / Ж. Пиаже. — М., 1994. — 580 с.
8. Kohlberg, L. Stage and Sequence: The Cognitive-Developmental Approach to Socialization [Text] / L. Kohlberg. — Rand McNally, 1969. — 134 p.
9. Maslow, A. H. A Theory of Human Motivation [Text] / A. H. Maslow // Psychological Review. — 1943. — Vol. 50, № 4. — P. 370–396. doi:10.1037/h0054346
10. Graves, C. W. Levels of Existence: an Open System Theory of Values [Text] / C. W. Graves // The Journal of Humanistic Psychology. — 1970. — Vol. 10, № 2. — P. 131–155. doi:10.1177/002216787001000205
11. Бек, Д. Спиральная динамика. Управляя ценностями, лидерством и изменениями в XXI веке [Текст] / Д. Бек, К. Кован. — Москва: Открытый мир, 2010. — 420 с.

12. Каптерев, А. Эволюция ценностей: Теория Грейвса и Спиральная динамика [Электронный ресурс] / А. Каптерев // Nlping. — 02.06.2006. — Режим доступа: \www/URL: http://nlping.ru/432CBFC3-F44FD-314CDA54
13. Каптерев, А. Спиральная Динамика [Электронный ресурс] / А. Каптерев // Институт Некоода. — 20.09.2007. — Режим доступа: \www/URL: http://www.newcode.ru/doku.php/spiral-dynamics

ИССЛЕДОВАНИЕ НОВЫХ ТЕХНОЛОГИЙ ДИАГНОСТИКИ МОТИВАЦИОННЫХ ИСТОЧНИКОВ ПОВЕДЕНИЯ МОЛОДЕЖИ

Проанализирована целесообразность использования идей многоуровневой спиральной динамики ценностных мотиваторов поведения человека для активизации его поведения, выполнено диагностику латентных факторов, формирующих конструктивное отношение молодежи к жизненным проблемам, определены гендерные отличия сознания, ориентированные на командообразование.

Ключевые слова: поведение, сознание, мотивационные ценности, спиральная динамика, гендерные отличия.

Доронін Андрій Віталійович, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри економіки і маркетингу, Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут», Україна.

Доронін Степан Андрійович, аспірант, кафедра менеджменту та бізнесу, Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця, Україна, e-mail: stflfler@mail.ru.

Доронин Андрей Витальевич, доктор экономических наук, профессор, заведующий кафедрой экономики и маркетинга, Национальный аэрокосмический университет им. Н. Е. Жуковского «Харьковский авиационный институт», Украина.

Доронин Степан Андреевич, аспирант, кафедра менеджмента и бизнеса, Харьковский национальный экономический университет им. С. Кузнеця, Украина.

Doronin Andriy, Zhukovskiy National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute», Ukraine.

Doronin Stepan, Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics, Ukraine, e-mail: stflfler@mail.ru

УДК 164:658.589

DOI: 10.15587/2312-8372.2016.72334

Кабанець І. А.

ДОСЛІДЖЕННЯ МЕТОДИЧНИХ ОСНОВ ОЦІНКИ ЛОГІСТИКИ РУХУ ДОДАТКОВОГО ПРОДУКТУ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті розглянута методика виміру руху додаткового продукту в періодах робочого дня та його логістику в умовах інноваційної діяльності. Пропонується, при визначенні цілі логістики, додатковий продукт розглядати як потенційні кошти в еквіваленті доданої вартості, тобто, їх рух в періодах робочого дня повинен забезпечити плановий прибуток від впровадження інновацій.

Ключові слова: додатковий продукт, робочий день, економічний час, міра, логістика, інновація, капітал.

1. Вступ

В сучасних умовах важливою рисою економічної системи стає органічне поєднання праці та інновацій,

впровадження принципів самоуправління, визначення спільної відповідальності за економічні ризики при впровадженні інновацій, що потребує нових підходів до управління інноваційною діяльністю [1]. Пошук інноваційних

моделей розвитку й управління підприємством, однією з яких є застосування логістичного підходу до управління підприємством, є важливою умовою досягнення стійкої конкурентоспроможності на ринку [1–4]. Незважаючи на значну кількість наукових праць з проблеми логістичного управління, його особливості в управлінні інноваційною діяльністю залишаються недослідженими. Також залишається невизначеною оцінка додаткового продукту в періодах робочого дня та логістика його руху в процесі інноваційної діяльності, що обґрунтовує актуальність проведеного дослідження.

2. Об'єкт дослідження та його технологічний аудит

В теоретичному плані визначається, що додатковий продукт, по-перше, являється об'єктивною складовою праці, тому що «продукт поза межі необхідних потреб завжди повинен існувати» [5, С. 892]. При цьому, «надлишок продукту праці над витратами праці й підтримка освіти і накопичення з цього надлишку суспільного, виробничого і резервного фонду — усе це було й залишається основою всякого суспільного, політичного і розумового прогресу» [6, С. 150]. Тому, визначення надлишку продукту праці становиться складовим елементом економічного розвитку, як для окремого суб'єкта, так і суспільства в цілому.

По-друге, додатковий продукт в періодах робочого дня розглядається «як неоплачена частина продукту» й приймає форму потенційних коштів, так як «вартість нового продукту містить в собі еквівалент вартості робочої сили і додаткову вартість. І це якраз тому, що робоча сила продана на певний термін — день, тиждень і т. д., — володіє меншою вартістю, чим та вартість, яку створює її використання в періоді цього терміну» [5, С. 598]. Тому, додатковий продукт в періодах робочого дня відокремлюється в окремі потенційні кошти, які по завершенню періоду виробництва готового продукту накопичуються в формі доходу.

По-третє, відокремлення руху додаткового продукту в окремий потік зумовлюється також тим, що для щоденного відтворення робочої сили, суб'єкт повинен володіти коштами в еквіваленті вартості робочої сили. Дані кошти можна отримати тільки по завершенню процесу праці. В умовах, коли період створення нового продукту в декілька разів перевищує період відтворення робочої сили, виникає необхідність в авансованих кредитних коштах, повернення яких передбачає в періодах робочого дня накопичення потенційних коштів в формі додаткового продукту. Відповідність потенційних коштів авансованим кредитним коштам стає законом постійного оновлення робочої сили в періодах робочого дня. Їх накопичення гарантується виконанням робіт в періодах необхідної праці та логістики руху додаткового продукту в періоді виробництва готового продукту, які би відповідали вимогам споживача і потребі в додатковій вартості виробника.

По-четверте, невизначеність руху додаткового продукту в періодах робочого дня, як визначено автором в роботі [7], породжує протиріччя в мотивації і відповідальності суб'єктів за логістику інноваційної діяльності. Для суб'єктів, як найманих працівників, фізична тривалість праці з боку роботодавця має юридичне визначення, тобто, робочий день регламентується законом,

а необхідна праця, заробітною платою. В даному випадку, мотивація та економічна відповідальність за інноваційну діяльність повністю перекладаються на суб'єкта як підприємця, так як його юридичний статус дає право на привласнення додаткового продукту в повному обсягу.

3. Мета та задачі дослідження

Дослідження руху додаткового продукту як окремого економічного потоку стає необхідністю при впровадженні логістичних підходів до управління інноваційною діяльністю, що і зумовлює *мету статті*.

Для досягнення цієї мети необхідно:

1. Обґрунтувати методичні основи виміру логістики руху додаткового продукту в періодах робочого дня як окремого економічного потоку.
2. Визначити механізм його управління в процесі спільної інноваційної діяльності.

4. Аналіз літературних даних

Теоретичні та практичні засади інноваційної діяльності висвітлені в працях [1, 8–14], де її сутність розглядається, як здатність суб'єкта до синтезу продукту творчої і фізичної праці при створенні нового продукту. По визначенню автора роботи [8, С. 36] «виробляти — значить комбінувати в наявній сфері предмети і сили. Виробляти щось інше або по інакшому — значить комбінувати з цих предметів і сил». При цьому він відмічав, що економічною ознакою інноваційної діяльності являється новий додатковий продукт який змінює ринкову рівновагу, або вартісний кругообіг. «Ми твердо дотримуємося тієї думки, що та або інша особа в принципі є підприємцем, лише якщо вона «здійснює нову комбінацію» — вона перестає бути такою, коли заснована ним «справа» починає далі функціонувати в рамках кругообігу» [8, С. 43]. Тобто, наявність руху додаткового продукту в діяльності суб'єкта розглядається як прояв інноваційної діяльності.

Даної точки зору дотримуються і сучасні науковці. Наприклад, автор роботи [10, С. 324] відмічає, «щоб обґрунтувати інноваційну суть праці, необхідно мати на увазі іншу його сторону — визначення його як творця споживної вартості і як самій споживній вартості, яка зводиться до корінної властивості праці створювати результат, що перевершує витрати», тобто, додаткову вартість. А автор роботи [9, С. 68–70] відмічає, що «нова по змісту і характеру праця представляє собою синтез розумової і фізичної праці, в якій перевага належить інтелектуальній складовій». При цьому, акцентується увага на тому, що «тільки інтелектуалізація праці, яка базується на неперервному поглибленню наукових знань, вносить значний прорив в якісному перетворенні змісту і характеру праці».

В роботі [1, С. 12] акцентується увага на необхідності дослідження негативних і супутніх явищ, пов'язаних з впровадженням інновацій, таких як «інноваційний супровід кризи надмірного споживання, можливих негативних наслідків науково-технічної революції на розвиток суспільства». Автор роботи [1] відмічає, що «інновації — це не самоціль, а лише інструмент гармонійного розвитку суспільства». При цьому, вказується на важливість впровадження моніторингу та логістики інноваційної діяльності, орієнтованої на кінцевий результат.

Питанням теорії й практики логістики присвячено праці [2–4]. Незважаючи на різні підходи до визначення поняття логістики, вони мають спільні ознаки в цілях, які орієнтовані на потреби споживача.

Наприклад, автор роботи [2, С. 34] визначає логістику, як «науку про планування, організацію, управління, контроль і регулювання переміщення матеріальних та інформаційних потоків у просторі і в часі від їхнього первинного джерела до кінцевого споживача».

Автор роботи [3, С. 54] розглядає логістику, як «процес планування, реалізації і управління ефективним, економічним рухом і збереженням сировинних матеріалів, незакінченого виробництва, готової продукції, пов'язаної з цим інформації з пункту виникнення у пункт споживання з метою забезпечення відповідності вимогам споживача».

Поряд з логістикою матеріальних, інформаційних потоків в роботі [4, С. 64] акцентується увага на логістиці економічних потоків, розглядаючи логістику як «науку про оптимальне управління матеріальними, інформаційними та фінансовими потоками в економічних адаптивних системах із синергічними зв'язками».

Проблеми вартісної оцінки і ефективного використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів досліджуються іноземними фахівцями в роботах [15–19]. Проте, питання оцінки логістики руху додаткового продукту в періодах робочого дня і її узгодженості в процесі спільної інноваційної діяльності залишаються недослідженими.

5. Матеріали і методи дослідження

В роботі використовуються матеріали наукових теоретичних досліджень з економічної оцінки інноваційної діяльності, наукові методи логістичного і системного аналізу, методи математичного моделювання.

6. Результати досліджень та їх обговорення

Відповідно до теорії трудової вартості, грошове вираження додаткового продукту — це неоплачена праця трудівника, або додаткова вартість [5, С. 32]. Вона є складовою новоствореної вартості ($v + m$) і продуктом тільки живої праці. Тобто, в періоді робочого дня додатковий продукт приймає форму умовних, або потенційних коштів. В економічній теорії рух додаткового продукту, тобто, накопичення потенційних коштів розглядається як результат впровадження інновацій. При цьому, логістика накопичення залежить від узгодженості і неперервності руху продукту праці в періоді виробничого процесу.

Для визначення міри накопичення потенційних коштів, в статті пропонується період виробничого процесу розглядати як період сукупного робочого дня, так як «працю, яка проводиться з дня на день рухом сукупного капіталу, можна розглядати як один робочий день» [5, С. 317].

Даний підхід дає можливість рух накопичення потенційних коштів привести до єдиного масштабу та розглядати його «із одної сторони, це витрати людської робочої сили у фізіологічному сенсі, — і в цій своїй якості, однакового, або абстрактного, людська праця утворює вартість. Всяка праця є, із іншої сторони, це витрати людської робочої сили, і в своїй якості конкретної корисної праці вона створює споживні вартості» [1, С. 240].

Тобто, в періоді робочого дня створюється необхідний продукт споживання у вигляді заробітної плати та додатковий продукт у вигляді потенційних коштів, які по завершенню виробничого процесу трансформуються в реальні доходи.

Неперервність відтворення робочої сили в робочому дні розглядається як постійний обіг додаткового продукту одного суб'єкта з продуктом необхідного споживання іншого суб'єкта. Тому, в процесі спільної діяльності рух додаткового продукту одного суб'єкта стає економічним джерелом діяльності іншого суб'єкта. Їх обіг в процесі праці забезпечує неперервність економічного потоку. При цьому, відмічається, що «...прямий обіг грошей, тобто, упредметненої праці, на живу працю, знищив би або закон вартості, який вільно розвивається як раз на основі капіталістичного виробництва, або ж само капіталістичне виробництво, яке ґрунтується на найманій праці» [5, С. 546].

Автором даної роботи пропонується неперервність періоду обігу умовних, потенційних коштів з необхідною працею, розглядати в якості економічного часу.

Поняття «економічний час», і «робочий час» мають свої відмінності. Якщо робочий час в своєму визначенні, пов'язує з фізичним виміром конкретної праці, то економічний час — з абстрактним визначенням праці, яка створює додаткову вартість в процесі праці.

Науковцями визначається, що «економічний час є нематеріальною реальністю і способом існування економічної матерії. Остання існує лише в економічному русі, але оскільки економічний рух здатний здійснюватися лише в економічному часі та просторі, то економічна матерія існує в економічному часі та економічному просторі» [11, С. 144].

Тому, формування та рух умовних коштів в процесі конкретної праці розглядається як прояв економічної матерії. Тобто, поряд з фізичним виміром праці в робочому дні повинен здійснюватися економічний його вимір.

Економічний час вказує на циклічний незмінний характер обігу умовних коштів з необхідною працею, розмір яких визначає міру, або еталон економічної діяльності.

З даного приводу автор роботи [12, С. 76] писав: «Визначення коштів потрібно шукати не на основі сутності, а на основі корисності. Для розуміння економічних відносин необхідно створити деяку надійну робочу конструкцію, на впадобі «довжини», «температури», або «сили» в фізиці», тобто, виходячи з принципів метрології.

Враховуючи, що вихідним поняттям метрології є поняття про фізичну величину, яка в своєму визначенні — «це властивість, загальна в якісному відношенні у багатьох матеріальних об'єктів та індивідуальна в кількісному відношенні у кожного з них» [13, С. 23], рух умовних коштів можна розглядати як фізичну ознаку інноваційної діяльності. При цьому, числове визначення фізичної величини в якості одиниці використовується для виміру фактичних фізичних величин. В даному випадку фіксований розмір умовних, потенційних коштів можна розглядати в якості одиниці виміру фактичного їх руху. Так як, «відображення фізичної величини у вигляді числового значення величини з позначенням її одиниці приймається за угодою для кількісного відображення однорідних із нею величин» [13, С. 2].

Тобто, виходячи з принципів метрології для виміру розміру потенційних коштів, необхідно визначити їх фіксований розмір одиницею, або еталоном інноваційної діяльності.

При цьому, проблема вимірювання полягає в установленні ізоморфізму – розміру умовних, або потенційних коштів, розміру доданої вартості, визначеної ринковою ціною на продукти інноваційної діяльності.

Тобто, «щоб показати, що дана емпірична область виявляється тією ж самою структурою, що й певна арифметична система чисел, а якщо ідентифіковано загальну структуру, то можна говорити, що арифметична система ізоморфна емпіричній формі. Після того, як ізоморфізм установлений, питання відносно емпіричної області можуть бути віднесені до арифметичної системи і до розрахунків, які зроблені в ній. А потім результати перетворені зворотно й інтерпретовані» [14, С. 13].

Враховуючи, що додаткова вартість являється сукупним продуктом конкретної праці, її можна розглядати як суму умовних коштів накопичених суб'єктами виробничої діяльності. При цьому, в періодах робочого дня, розмір умовних коштів, як міра, або еталон їх накопичення повинен дотримуватись еквівалентності реальним коштом на оплату праці, як природного закону рівноваги обігу продукту праці по їх вартості, так як «виходячи з даного закону, необхідно обґрунтовувати відхилення, а не навпаки, – не з відхилення виводити самий закон» [5, С. 205].

В умовах різної інноваційної спроможності праці розмір фактичного накопичення потенційних коштів в періодах робочого дня буде різним, що зумовлює відхилення від еталонного його значення, мінімізація якого стає критерієм логістики економічного потоку інноваційної діяльності.

При цьому, виникає питання, яким чином дана одиниця в робочому дні буде визначати еталон руху потенційних коштів, коли необхідний продукт визначається розміром заробітної плати. В вирішенні даного протиріччя пропонується виходити з принципу еквівалентності руху додаткового продукту руху необхідного продукту, фіксований розмір якого стає одиницею, або еталоном руху потенційних коштів як «особистий капітал».

Принципова відмінність даної одиниці в тім, що вона розглядаються в якості носія інформації про логістику економічного потоку інноваційної діяльності. В даному випадку акцентується увага на оцінці інноваційної діяльності суб'єкта накопиченням потенційних коштів, які по завершенню виробничого процесу приймають форму доходу.

При впровадженні даного підходу пропонується використати принципи проектного управління, тобто, виділити інноваційну діяльність в окремий проєкт, в якому період створення інноваційного продукту розглядається, як період сукупного робочого дня. Це дає можливість в бюджеті даного проєкту визначити обсяг коштів, необхідних для оплати праці персоналу, а також обсяг коштів в розмірі додаткової вартості, який визначається ринковою ціною і обсягом продажу інноваційного продукту.

Наприклад, при визначенні в бюджеті сукупного робочого дня (Φ), обсягу коштів (K_3), необхідних для забезпечення поточної оплати праці працівників (Ψ), а також заданого розміру еталону руху потенційних коштів в робочому дні, визначеною одиницею «особистого капіталу» ($D_ч$), ризик порушення еквівалентності ($\Delta\Phi$), в формалізованому вигляді можна визначити наступним чином:

$$\Delta\Phi = \Phi \cdot \frac{D_ч \cdot \Psi}{K_3}, \text{ грн.} \quad (1)$$

Порушення еквівалентності, фіксується індикатором M_1 :

$$M_1 = \frac{D_ч \cdot \Psi}{K_3}. \quad (2)$$

Якщо $M_1 = 1$, інноваційна діяльність працівників забезпечує необхідне накопичення потенційних грошей. Якщо $M_1 < 1$, виникає ефект додаткового накопичення. Якщо $M_1 > 1$, інноваційна діяльність не забезпечує кінцевого результату.

Відносно додаткової вартості ($K_п$), ризик порушення еквівалентності обігу грошей ($\Delta\Phi$) з витратами праці визначається наступним чином:

$$\Delta\Phi = \Phi \cdot \frac{K_п}{D_ч \cdot \Psi}, \text{ грн.} \quad (3)$$

Порушення еквівалентності визначається індикатором M_2 :

$$M_2 = \frac{K_п}{D_ч \cdot \Psi}. \quad (4)$$

Якщо $M_2 = 1$, інноваційна діяльність працівників забезпечує необхідне накопичення грошей. Якщо $M_2 > 1$, виникає ефект додаткового накопичення. Якщо $M_2 < 1$, інноваційна діяльність не забезпечує кінцевого результату.

Еквівалентність руху потенційних коштів витратам праці досягається коли індикатори діяльності рівні, тобто, $M_1 = M_2$:

$$\frac{D_ч \cdot \Psi}{K_3} = \frac{K_п}{D_ч \cdot \Psi}. \quad (5)$$

Дане рівняння показує, що економічні відносини в діяльності персоналу визначаються не тільки ціною та обсягом кінцевого продукту, а і розміром одиниці, або еталону руху «особистого капіталу».

Чим більше розмір «особистого капіталу», рух накопичення потенційних коштів в періодах робочого дня зменшується, а кошти на оплату праці збільшуються, і навпаки, якщо розмір «особистого капіталу» зменшується, рух накопичення потенційних коштів збільшується, а на оплату праці зменшуються, при незмінних (планових) економічних параметрах діяльності, що не правомірно.

Розмір одиниці «особистого капіталу» приймає еталонне значення руху накопичення потенційних коштів, коли в періоді спільного робочого дня він визначається як:

$$D_ч = \frac{\sqrt{K_3 \cdot K_п}}{\Psi}, \text{ особ. капітал/людину.} \quad (6)$$

Зміст даного еталону в тім, що накопичення і обіг грошей з працею в робочому дні поєднується в єдину шкалу виміру цінності праці.

Відношення еталонного розміру накопичення «особистого капіталу» до коштів бюджету інноваційного

проекту вказує на нормативний рівень (Y) руху накопичення потенційних коштів в економічному потоці спільної інноваційної діяльності:

$$Y = \frac{Дч}{\Phi} = \frac{\sqrt{Кз \cdot Кп}}{\Phi} \quad (7)$$

З огляду індивідуальної інноваційної діяльності, розмір «особистого капіталу» ($Дч.i$) визначається обсягом праці в натуральних одиницях (OPi), ціною праці на одиницю роботи ($Зед.i$), та розміром ефекту від впровадження інновацій в своїй праці ($Єр.i$) в вигляді:

$$Дч.i = OPi \cdot \sqrt{Зед.i \cdot Єр.i}, \text{ особ. капітал.} \quad (8)$$

Впровадження інновацій в діяльності суб'єкта являється складовим елементом інноваційного проекту. Тому, відношення розміру еталону накопичення «особистого капіталу» на рівні індивідуальної інноваційної діяльності ($Дч.i$), до коштів спільного накопичення ($Кп$), визначає рівень (Pi) особистої логістики економічного потоку в процесі спільної праці:

$$Pi = \frac{Дч.i}{Кп} \quad (9)$$

Рух накопичення потенційних коштів стає функціональним обов'язком суб'єктів інноваційної діяльності, мірою відповідальності як за спільні, так і особисті економічні результати. При цьому, логістика економічного потоку повинна дотримуватися закону Паретто, тобто, пропорційного зростання «особистого капіталу», яке забезпечується дотриманням відношення:

$$\frac{\Delta Дч.i}{\Delta Дч} = 1. \quad (10)$$

Індивідуальні можливості інноваційної діяльності зумовлюють відхилення $\Delta k.i$ від еталонного розміру «особистого капіталу» на рівні спільної діяльності, тобто:

$$\frac{\Delta Дч.i}{\Delta Дч} - 1 = \Delta ч.i. \quad (11)$$

Пропорційність в відхиленні розміру «особистого капіталу» приймається в якості основного принципу логістичного управління економічними потоками інноваційної діяльності, який формалізується в мінімізації відхилення «особистого капіталу» від його середнього значення, тобто:

$$\sum_{i=1}^n (\Delta ч.ср - \Delta ч.i) \rightarrow \Delta \text{мін.} \quad (12)$$

Даний підхід до логістики економічного потоку інноваційної діяльності базується на забезпеченні потреби в інвестиційних коштах, тобто, в накопиченні потенційних

коштів. Витрати праці, які матеріалізовані в засобах і предметах праці повністю переносяться в вартість створеного нового продукту. Поєднуючи періоди минулої і поточної праці в сукупний робочий день, розмір одиниці «особистого капіталу» повинен бути представлений в вигляді шкали з відповідним масштабом, що забезпечує єдині принципи інтеграції логістики економічних потоків.

Впровадження даного підходу до логістики руху додаткового продукту в умовах інноваційної діяльності дає можливість:

- виділити рух додаткового продукту в окремий економічний потік, логістами якого стають суб'єкти інноваційної діяльності;
- забезпечити рух накопичення потенційних коштів відповідно до цілей інноваційної діяльності;
- синтезувати рух накопичення потенційних коштів з результатами необхідної праці;
- визначитися в інформаційній базі логістичного управління економічними потоками.

Подальше дослідження пов'язано з визначенням масштабних одиниць «особистого капіталу» в фазових періодах інноваційного проекту, таких як маркетинг, дослідження, розробка, виробництво, складування, в цілях забезпечення єдиних принципів логістичного управління економічними потоками інноваційної діяльності.

7. Висновки

У результаті проведених досліджень:

1. Виходячи з принципу еквівалентності руху необхідного і додаткового продукту праці, обґрунтований підхід до виміру інноваційної діяльності мірою накопичення потенційних коштів визначеної в якості «особистого капіталу».
2. Виходячи з принципу ізоморфізму руху накопичення потенційних коштів розміру додатковій вартості інноваційного проекту, визначений критерій логістичного управління економічним потоком в процесі спільної інноваційної діяльності.

Література

1. Чухрай, Н. І. Сучасна модель розвитку суспільства: інноваційне марнотратство чи об'єктивна необхідність? [Текст] / Н. І. Чухрай // Бізнес інформ. — 2012. — № 5. — С. 8–12.
2. Аникин, Б. А. Логістика [Текст] / Б. А. Аникин. — М.: Инфра-М, 2002. — 367 с.
3. Busher, J. Logistics excellence [Text] / J. Busher, G. Tyndall // Management Account. — 1987. — № 8. — P. 32–39.
4. Крикавський, Є. В. Логістика. Основи теорії [Текст] / Є. В. Крикавський. — Львів: НУ «Львівська політехніка», «Інтелект — Захід», 2004. — 416 с.
5. Маркс, К. Капітал. Критика політичної економіки [Текст] / К. Маркс. — М.: Политиздат, 1978. — 907 с.
6. Энгельс, Ф. Анти — Дюринг [Текст] / Ф. Энгельс. — М.: Полииздат, 1978. — 358 с.
7. Кабанець, І. А. Методичні основи особистої економічної відповідальності персоналу [Текст] / І. А. Кабанець // Управління розвитком. — 2015. — № 3(181). — С. 151–157.
8. Шумпетер, Й. Исследование предпринимательской прибили, кредита, процента и цикла конъюнктуры [Текст]: пер. с нем. / Й. Шумпетер. — М.: Прогресс, 1982. — 453 с.
9. Григорян, Г. М. Категория труда и ее метаморфозы в экономической науке [Текст] / Г. М. Григорян // Социальная экономика. — 2004. — № 1–2. — С. 51–72.
10. Ельмеев, Я. Я. Человек труда вместо человеческого капитала: Перспективы человека в глобализирующемся мире [Текст] / Я. Я. Ельмеев; под ред. В. В. Парцван. — СПб.: Санкт-Петербургское философское общество, 2003. — С. 319–351.

11. Кендюхов, О. В. Економічний підхід до визначення часу [Текст] / О. В. Кендюхов, К. Ю. Ягельська // Маркетинг і менеджмент інновацій. — 2012. — № 3. — С. 141–148.
12. Львов, Ю. А. Основы экономики и организации бизнеса [Текст] / Ю. А. Львов. — М.: ГМП «ФОРМИКА», 1992. — 382 с.
13. Володарський, Є. Т. Метрологічне забезпечення вимірювань і контролю [Текст]: навч. пос. / Є. Т. Володарський, В. В. Кухарчук, В. О. Подроженко, Г. Б. Сердюк. — Вінниця: ВДТУ, 2001. — 244 с.
14. Пономаренко, В. С. Багатомірний аналіз соціально-економічних систем [Текст]: навч. пос. / В. С. Пономаренко, Л. М. Малярець. — Харків: ХНЕУ, 2009. — 384 с.
15. Cairns, D. IFRS fair value measurement and accounting policy choice in the United Kingdom and Australia [Text] / D. Cairns, D. Massoudib, R. Taplinc, A. Tarca // The British Accounting Review. — 2011. — Vol. 43, № 1. — P. 1–21. doi:10.1016/j.bar.2010.10.003
16. IFRS 13 Fair Value Measurement [Electronic resource] // eIFRS. — 2012. — Available at: \www/URL: http://www.ifrs.org/IFRSs/Documents/IFRS13.pdf
17. Deitrick, J. W. The Global Expansion of IFRS and Fair Value Measures [Text] / J. W. Deitrick // Hitachi Research Institute Journal. — 2010. — P. 34–41.
18. Mard, M. J. Valuation for Financial Reporting: Fair Value, Business Combinations, Intangible Assets, Goodwill and Impairment Analysis [Text] / M. J. Mard, J. R. Hitchner, S. D. Hyden. — Ed. 3. — Hoboken, NJ: John Wiley & Sons, 2010. — 280 p.
19. Novoa, A. Proccyclicity and Fair Value Accounting [Electronic resource] / A. Novoa, J. Scarlata, J. Sole. — International

Monetary Fund, 2009. — Available at: \www/URL: http://www.imf.org/external/pubs/ft/wp/2009/wp0939.pdf

ИССЛЕДОВАНИЕ МЕТОДИЧЕСКИХ ОСНОВ ОЦЕНКИ ЛОГИСТИКИ ДВИЖЕНИЯ ПРИБАВОЧНОГО ПРОДУКТА В УСЛОВИЯХ ИННОВАЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

В статье рассмотрена методика измерения движения прибавочного продукта в периодах рабочего дня и его логистика в условиях инновационной деятельности. Предложено, при определении цели логистики, прибавочный продукт рассматривать, как потенциальные деньги в эквиваленте прибавочной стоимости, то есть, в периодах рабочего дня их накопление должно обеспечить планируемую прибыль от внедрения инноваций.

Ключевые слова: прибавочный продукт, рабочий день, экономический час, мера, логистика, инновация, капитал.

Кабанець Ірина Анатоліївна, старший викладач, кафедра менеджменту та оподаткування, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», Україна, e-mail: qvelid@ukr.net.

Кабанець Ірина Анатольевна, старший преподаватель, кафедра менеджмента и налогообложения, Национальный технический университет «Харьковский политехнический институт», Украина.

Kabanets Irina, National Technical University «Kharkiv Polytechnic Institute», Ukraine, e-mail: qvelid@ukr.net

УДК 657.37:65.011.8

DOI: 10.15587/2312-8372.2016.72203

Колос І. В.

ОБҐРУНТУВАННЯ РОЛІ ЗВІТНОСТІ В УПРАВЛІННІ ПРОМИСЛОВИМ ПІДПРИЄМСТВОМ НА ЗАСАДАХ ОЩАДЛИВОСТІ

У статті встановлено зміну орієнтирів ощадливого мислення в управлінні промисловим підприємством від ефективності і продуктивності через цінність для клієнта до якості і сталого розвитку. Обґрунтовано в історичному аспекті звітність з урахуванням зміни акцентів ощадливості. Враховуючи унікальність промислового підприємства, доведено доцільність формування інтегрованого звіту про підвищення ефективності ощадливих перетворень.

Ключові слова: фінансова звітність, управлінська звітність, інтегрована звітність, ощадливе мислення, управління підприємством.

1. Вступ

Інтеграція України в світове економічне середовище вимагає від вітчизняних суб'єктів господарювання розкриття достовірної і максимально прозорої інформації про результати функціонування. Традиційна модель формування статей звітності з фокусуванням на систему кількісно-фінансових показників не дозволяє ключовим учасникам бізнес-середовища отримати повного розуміння впливу економічних, соціальних, екологічних та правових чинників на здатність ефективної діяльності промислового підприємства. В цьому аспекті набувають особливого значення проблеми якісного інформаційного забезпечення і вибору пріоритетних показників

для обґрунтування менеджментом підприємства ефективних управлінських рішень і всіма зацікавленими сторонами — раціональних економічних рішень як в короткостроковому діапазоні, так і на довгострокову перспективу.

Запорукою сталого економічного розвитку і подолання несприятливих умов бізнесу, що викликано глибинними якісними перетвореннями світової і національної економіки, за досвідом провідних країн, є запровадження концепції ощадливого виробництва [1]. Еволюція ощадливих перетворень характеризується зміною акцентів й інформаційних запитів користувачів звітності підприємства. Це обумовлює необхідність встановлення пріоритетного значення певного виду інформації,